

Tarzan nevidí, co se děje. Opice Joe pije gin. Zahlédla, co hrozí Matyldě. Jaká smrt. Spokojeně se usmívá. Nemá ráda bílou modelku, která jí chce určitě přebrat přítele Haralda. Pije druhý a třetí hlt ginu. Na kuráž. Je si vědoma hříchu a odpovědnosti. Rozhodla se nepřivolat ani expedici profesora Kunstmana, ani Haralda. Chce mít Haralda pro sebe, nikomu ho nedat, nebude se dělit o přátelství ani o lásku. Klidně zaplatí zločinem či nehodou. Čtvrtý hlt. Matylda plave proudem řeky. Joe a Tarzan se houpají na liánách. Opice Joe líbá Haralda na ústa. Kousek od nich proplová Matylda. Pod hrdiny visícími na stromu. Opice Joe polyká hlt ginu. Krokodýl se nachází v pětimetrové vzdálenosti od bílého Matyldina zadku. Matylda volá na Haralda: „Hej! Hej!“ a prská jako malý hroch, aby Tarzana-Haralda rozesmála, pobavila. Velký hroch spí na břehu. Náhle se znepokojeně probudí. Otevře oko. Od savany se k napajedlu blíží rodina lvů. Tarzan se houpe. Matylda si všímá krokodýla, který je kousek od ní. Chce zrychlit práci paží. V kalné vodě je vidět cosi červeného. Krev? Ne. To jsou Matyldiny rubínové nehty. Opice Joe nevydrží napětí. Vydává skřek černého svědomí. Harald bezmyšlenkovitě skáče do koryta řeky. Rovnou do krokodýlí tlamy. V krokodýlovi. Ó! V krokodýlovi! Dostane stovky dopisů s rozličnými návrhy, brzy bude hrát v uměleckém filmu, ale možná se jen chlubí, že zná Viscontiho asistenta.

Tma. Dlouhá chodba. U východu zelenkavé světlo. Dvorek. Stánky s květinami, punčochami, bonbóny, prezervativy. Ženám a mládeži do osmnácti let vstup zakázán. Druhá brána. Stěna z modrého skla. Několik vymlácených skel. Za stěnou světlo. Škvíra ve vchodu. Sledovaly ho.

„První přikázání: nerozeznáš skutečnost.“

Zde si lehnu. Ale teprve za chvíli. Lehnu si tam k nohám té tlusté. Některé trasy autobusů a metra přijíždějí až k samotné zdi. Letiště oplocené vysokou sítí. Lidé si tam ale vyšlapali cestičky. Spočítám plechovky od piva. Všechny, které jsou odsud vidět. Hlína je cítit cementem a sutí. Pavučina radaru. Signalizační světla. Startovní plochy. Pod zemí je navíc dost mrtvol. Tak jako všude, ale hlavně ve vybombardovaných městech. Noviny... pod nimi vysušené exkrementy. V křovinách divokých ostružin

a v lopuší se schovaly děti. Pornografický obrázek. Komiks. Mouchy. Jedna mu sedla na dlaň. Z malíčku přechází na prsteníček. Slétla na botu. Na svůj hlad mouchy nenachytáš. Pohnul rukou. Kdy ji chytil? Letadla klesala na beton. Vzlétala.

Zkus to, zkus to se mnou – šeptala. Muž v černém obleku jej požádal o oheň. Spiklenecky mrkl. Místnost s herními automaty. Žárovky v hlavách a žaludcích žen. Ony. Ony. Ony. Nadýchané a bujné vlasy. Ve všech barvách. Na dvorku se už sešlo několik desítek chlapů. Chtěl utíkat. Vojáci vystoupili z výtahu. – Kocourku, kocourku, koukni, ona ji za chvíli sní – začala se smát jak děvčátko v prázdném pokoji. – Ta vedle. – Královna Mab stála opřená o zeď. V černé sukni. V klobouku. Měla nafouklé břicho. Zavřené oči. Pootvřené rty. Chraptivě dýchala. Možná spí? Na nalíčené rty se jí přilepily tři mouchy. Čtvrtá vyletěla z úst herečky. Dina rozepnula kraťásky z lesklé látky. – Mám růžový zadeček. Můj pot voní. Jsem fenomenální do nejmenšího detailu. Uvidíš. Chci se tebou posilnit. Ó, líbí se mi tvé ruce – recitovala naučenou látku. – Netuším, jak se odsud dostat. To znamená, vím. Přišel jsem sem, protože sem bylo možné vejít. A vy čekáte na takové jako já. Sem je vždycky možné přijít. A odejít.

Doprovodila ho k výtahu. Byl to prostorný secesní výtah se zrcadlem a lavičkami potaženými bordó sametem. Posadili se. – Jede se dost dlouho. – Co dělá tvé zvířátko?

Výtah jel pomalu nahoru. Míjeli jedno patro za druhým. Ve dveřích stály nahé ženy. Nadzvedávaly si prsa. Některé se česaly, myly, kloktaly. Spatřil zahradu. Ženy se procházely mezi květinami a držely se za ruce. Některé ležely otevřené směrem ke slunci. Na skalách se milovaly mladoučké páry namazané olejíčkem. Nacházely se nad strží. Dole ležel vrak autobusu. Mezi skalami zahlédli také několik spojených a do sebe zapletených hadů.

Teprve teď zaslechl hudbu, která duněla lokálem. Hudba následovala vlnu oceánu. Kdosi chtěl hudbu překřičet. Plival slanou vodu, krev. Dával se. Není to až tak špatné. To asi zpívá ten, který se jmenuje...

Představení mělo začít včas. V hledišti nebyla ani noha. – Oni chodí vždy na poslední chvíli – řekla. – Ale nikdy nechodí pozdě.